Energie en bewustzijn

9 januari 1974
lezing 217

“Gegroet, beste vrienden. Liefde, waarheid en zegeningen gaan overvloedig naar jullie uit. Open je innerlijk kanaal en laat alles in en door je heen stromen.

In deze lezing wil ik het verschijnsel bewustzijn behandelen. Dit is bijzonder moeilijk uit te leggen aan de menselijke geest, aan de menselijke staat van bewustzijn, want die is nog heel beperkt. Als we nu proberen het wat begrijpelijker voor jullie te maken, kan die beperking minder worden en je bewustzijn toenemen.

Bewustzijn doordringt elk wezen, al het geschapene, al het bestaande, alles wat is. In jullie wereld van tegenstellingen spreek je over bewustzijn en energie alsof dit twee aparte verschijnselen zouden zijn. Dat is niet juist. Bewustzijn schept energie en in energie zit altijd bewustzijn, beter gezegd: bepaalde ‘varianten’ en diverse gradaties van bewustzijn. Er bestaat geen fysische, biologische, elektrische of nucleaire energie die in kracht ook maar te vergelijken valt met die van het directe bewustzijn. Ik doel nu op de energie van gedachten, gevoelens, intentie, houding en geloof.

Elke gedachte is energie. Deze energie ervaar je als gevoel. Zelfs de meest werktuiglijke, saaie, zinloze of weggestopte gedachte bevat wel enig gevoel. Het lijkt misschien alsof er in zuiver abstract denken geen gevoel aanwezig is. Maar dat is niet waar. In feite is het zo, dat hoe abstracter en zuiverder de gedachte is, hoe meer het gevoel daarmee zal overeenstemmen. Je moet ook onderscheid maken tussen een verdrongen en een abstracte gedachte. Het eerste is een verdediging tegen gevoelens en ongewenste kanten van jezelf. Het tweede komt voort uit een in hoge mate geïntegreerde, spirituele staat. Maar zelfs het

eerste is nooit zonder gevoel, dat wil zeggen zonder energetische inhoud. Het onderliggende gevoel kan angst zijn of onrust over allerlei ingewikkelds waarvan je vermoedt dat het in je bestaat en wat je wilt vermijden, en daarmee samenhangend zelfhaat en een verscheidenheid aan andere gevoelens, die je wel kent.

Abstract denken bevat, net als de energiestroom eronder, een gevoel van onmetelijke vrede, van een diepgaand begrip van universele wetten en dat veroorzaakt altijd vreugde en geluk. Een zuiver abstracte gedachte zal steeds dit soort energetische- of gevoelservaring als gevolg hebben. Hoe subjectiever de gedachte, hoe meer het gevoel gekleurd wordt door negativiteit. Een subjectieve gedachte komt voort uit persoonlijk verlangen en angst; ze ontstaat vanuit een egocentrische en afgescheiden toestand – 'ik tegenover de ander'. Daarom is ze nooit in waarheid geworteld.

Laten we bijvoorbeeld eens kijken wat verlangen is. In de dualistische wereld vervult alles een tweeledige rol, dus ook verlangen. Vanuit spiritueel oogpunt gezien kan een verlangen of wens 'ongewenst' zijn (om een paradox te gebruiken). Want al te veel, te intens en subjectief verlangen - verlangen dat voortkomt uit het ego en zijn misvormingen – vervreemdt de mens van zijn wezenskern. Zo'n verlangen verraadt vaak trots, eigengereidheid, angst en gebrek aan vertrouwen in het universum. Het creëert een gespannen, verkrampt energiesysteem en verhindert de levenskracht te stromen. Daarom wordt in menige spirituele leer gepleit voor een toestand van wensloosheid als noodzakelijke voorwaarde om contact te krijgen met het goddelijk zelf. Deze toestand moet je cultiveren om geestelijke zelfverwerkelijking te kunnen bereiken.

Maar het is evenzeer waar dat er zonder verlangen geen groei mogelijk is; geen pionieren op onbekend terrein, in nieuwe projecten en onbetreden bewustzijnsgebieden, geen ontwikkeling en geen zuivering. Want wat zou je er anders toe bewegen de moed, het uithoudingsvermogen en de vastberadenheid op te brengen die je nodig hebt om al zoekend vanuit duisternis en lijden je weg te vinden? Alleen verlangen spoort je daartoe aan. Dit soort verlangen omvat vertrouwen (in de mogelijkheid om in een betere toestand te geraken), moed, geduld, toewijding enzovoort. Hier heb je een typisch voorbeeld van dualistische spraakverwarring, een verwarring die alleen maar ontstaat wanneer gezegd wordt dat het ofwel goed ofwel slecht is te verlangen,

afhankelijk van het aspect dat men toevallig waarneemt.

De pijnlijke, verwarrende en beperkte staat van het in tegenstellingen levende bewustzijn kan alleen maar overstegen worden door verder te kijken dan ‘of het een of het ander’ en de werkelijke en misvormde mogelijkheden van de beide ogenschijnlijke tegenstellingen te zien. Zodra je dit ziet, bestaan die tegenstellingen niet meer. Dan heeft je bewustzijn aan diepte en ruimte gewonnen en daardoor gaat je begrip verder dan die beperkte dualistische beleving. Dit geldt voor heel veel van wat zich in je leven voordoet. Het komt uiterst zelden voor dat iets op zichzelf goed of slecht is. Het hangt er maar vanaf hoe het zich manifesteert en wat de werkelijke motieven zijn, die eraan ten grondslag liggen. Verlangen is nodig om hindernissen te kunnen nemen, om de verleiding te weerstaan van zelfbedrog, waardoor de weg naar abstracte kennis van het universum geblokkeerd wordt. Maar nogmaals, dit betekent niet dat je moet abstraheren in de zin van mechanisch, steriel, vervreemd, oppervlakkig, gevoelloos of defensief denken.

Hoe zou kennis, weten - en dat is bewustzijn - gevoelloos kunnen zijn? Zelfs van gevoel gespeende kennis, wat jullie hier ‘intellectuele kennis’ noemen, heeft wel een gevoelsmatige inhoud. Kennis brengt bepaalde kettingreacties op gang. En ook al kan dit kennen fragmentarisch zijn en al wordt het gebruikt om afstand te nemen van het energetisch of gevoelsaspect van het leven, toch bevat het gevoel - al wordt dat misschien niet als zodanig herkend. Bewustzijn is dus ook altijd een gevoel, een uitdrukking van energie, of je dat nu wel of niet bewust ervaart. Zelfs de meest werktuiglijke, onvolledige of verdrongen gedachte veroorzaakt een aantal energetische kettingreacties in je hele psychische organisme. Ook het vermogen om je eigen gedachten te kiezen komt voort uit sterke energiestromen en resulteert in gevoel. Daarom moet bewustzijn een eenheid vormen met energie.

Voor de gemiddelde mens lijkt dit op het eerste gezicht niet op te gaan. Maar als je beter kijkt en er dieper op ingaat zul je zien dat alle kennis die je met je meedraagt een bepaalde gevoelsinhoud heeft. Ik zei het al eerder en ik herhaal het doelbewust, want het kan in dit verband niet genoeg benadrukt worden: de droge, weggestopte kennis moet ook enig gevoel bevatten. Het onderliggende gevoel kan angst zijn. De meer oppervlakkige energetische toestand kan verveling zijn. Verveling is ook een energetische toestand, al is die dan negatief, negatief in de

zin dat de afwezigheid van iets nog niet wil zeggen, dat hetgeen afwezig is niet in essentie en in diepere zin aanwezig is. Het wordt slechts tijdelijk weggehouden. Stel dat we die toestand van verveling nader onderzoeken en daarbij tot in alle schuilhoeken van onze ziel kunnen doordringen. Je zult dan ontdekken dat er altijd ergens angst zit: angst om alles te weten wat je op dit moment kunt weten, over jezelf en over je relatie tot het universum.

Deze relatie tussen jou en het universum gaat zich steeds duidelijker aftekenen naarmate je jezelf beter leert kennen, naarmate je eerlijker tegenover jezelf wordt en ophoudt je af te reageren op anderen. Je kunt de verschillende bewustzijnsstadia globaal onderverdelen in drie categorieën:
1) De eerste en minst ontwikkelde staat is de sluimertoestand van een wezen dat niet beseft dat het bestaat. Het heeft geen zelfbewustzijn. Het kan voelen en bewegen en groeien en zelfs tot op zekere hoogte denken, maar daarbij blijft het beneden de drempel van zelfbewustzijn, zoals een plant of een mineraal. Deze onbewuste organismen bevatten niettemin elk hun ingebouwde scheppingspatroon, een blauwdruk voor deelname aan het scheppingsproces, volgens welke dat speciale organisme te werk gaat op een uiterst zinvolle en doelgerichte manier en altijd overeenkomstig de specifieke wetmatigheid ervan. Hier kun je dus inderdaad spreken van bewustzijn, maar niet van zelfbewustzijn. Neem bijvoorbeeld het leven van een plant, die plant volgt zijn eigen ingebouwde plan. Alleen zijn eigen, nu sluimerend, bewustzijn kon dit plan vormen, deze blauwdruk met al zijn eigen wetmatigheden volgens welke dat organisme leeft, zich ontplooit, afsterft, zich vernieuwt, zich voortplant en uitdrukt en de kringloop weer herhaalt. Dit vereist een ongelofelijk intelligent plan dat alleen maar door bewustzijn kan zijn voortgebracht. Zo iets kan niet zomaar ‘vanzelf’ gebeuren. Het kan onmogelijk een levenloos, toevallig proces zijn.

De schijnbare loskoppeling van onbezielde materie is alleen maar een kwestie van tijdelijk bevroren bewustzijn, zoals ik onlangs nog heb uitgelegd in een lezing over scheppingsprocessen en psychische kernpunten.[1] Wanneer het bewustzijn zich ontwikkelt in een bepaalde richting, wordt de levensvonk almaar kleiner. Tenslotte stolt de energiestroom en verdicht zich tot een zo dikke korst dat de onderliggende energie onzichtbaar blijft ,niet waarneembaar voor het menselijk oog. Toch kunnen wezens met een ruimere bewustzijnsstaat

[1] Lezingen 214 en 215 ‘Psychische kernpunten; het eeuwige nu' (Noot vertaler)

verder zien dan die oppervlakte. Ze kunnen heel duidelijk het uitermate potente energieaspect waarnemen in onbezielde materie die geen manifest bewustzijn bezit. Maar dergelijke wezens nemen in deze potente energie ook de bewustzijnsinhoud waar, het bewustzijn dat ligt opgesloten binnen deze uiterlijk 'dode' materie.

Wat 'zegt' nu zo'n sluimerend bewustzijn? Het zegt misschien: "Ik wil niet weten; ik wil mezelf - mezelf in relatie tot de wereld om me heen - niet kennen." Deze beslissing vormt een creatieve kern, een opzettelijke, door het bewustzijn gekozen houding. Zo'n houding heeft een onuitputtelijke keten van gebeurtenissen tot gevolg, die langzaam maar zeker leiden tot de verdichte, vertraagde toestand welke zich uiteindelijk verhardt tot een ogenschijnlijk dode 'korst'. Dat is waar materie uit is samengesteld. Al die opeenvolgende gebeurtenissen die tenslotte een toestand van harde, onbezielde materie tot gevolg hebben, vinden hun oorsprong in een negatief leven en in een houding die de waarheid negeert. Toch kan het bewustzijn, als dit proces van verharding eenmaal in actie is, juist die materie gebruiken voor levenbevestigende en positieve doeleinden. Zo kan het vrije bewustzijn 'communiceren' met de levenssubstantie en met het bewustzijn in de verharde materie.

Ik geef jullie deze zeer korte uitleg zodat je wat beter kunt begrijpen hoe er zelfs in onbezielde voorwerpen bewustzijn aanwezig is. De hedendaagse wetenschap heeft al bevestigd dat materie energie bevat, dus dat feit is nauwelijks nog nieuws voor jullie. Maar je moet er nu nog achter komen dat dat ook voor bewustzijn geldt.

Het bewustzijn dat zich in onbezielde voorwerpen bevindt is bereikbaar voor het veel sterkere en actievere bewustzijn van de menselijke geest, hoewel in mindere mate dan het bewustzijn in planten, dieren of andere mensen. Materie is nog kneedbaar en het menselijk bewustzijn kan er zijn stempel op drukken. Aangezien dit bewustzijn in staat is om nieuwe dingen te bedenken en te scheppen, kan het de substanties binnen de materie naar zijn hand zetten, er vorm en gestalte aan geven. Als er bijvoorbeeld behoefte bestaat aan een meubelstuk of aan een schaal, een glas, een sieraad of wat voor levenloos voorwerp ook, dan vormt die behoefte - het verlangen om zo'n voorwerp te maken - de energie en het daarin besloten bewustzijn. Zo kan zelfs het meest vervreemde aspect van bewustzijn, zoals levenloze materie, de indruk geven van een gericht, sterk en meer samenhang vertonend bewustzijn

en er op een bepaalde manier mee samensmelten. Zo komen voorwerpen tot stand.

Dus elk voorwerp dat je gebruikt, waar je plezier in hebt en wat je nodig hebt vervult zijn taak. Zijn diepste kern van bewustzijn, die zich zelfs in deze afgescheiden en afgestorven toestand altijd zoekt uit te drukken in de richting van het goddelijke, van dienstbaarheid, waarheid, liefde en 'zijn', vormt een 'respons' op de geestelijke schepping en vervult zo een doel in het grote evolutieplan. Dus zelfs het meest levenloze van alle levenloze materie is niet echt dood. Geestelijke wezens die vrijer over hun ingeboren goddelijke vermogens beschikken en niet zoals de mens gebonden zijn aan de puur uiterlijke verschijningsvorm, kunnen de energievorm en de bewustzijnsexpressie van de meeste levenloze voorwerpen waarnemen. Zo'n levenloos voorwerp bevat ook een energieveld dat fungeert als antenne, als ontvangststation en dus wordt het een soort reactor. De bewustzijnsinhoud is nog te beperkt om meer te zijn dan alleen maar een reactor. Het kan vooralsnog geen initiatieven nemen of iets creëren, zoals het menselijk bewustzijn dat kan. Maar het reageert onmiskenbaar.

Vaak kun je ervaren dat je een bepaalde relatie hebt met voorwerpen. Sommige voorwerpen koester je, je hebt ze nodig en je geniet ervan. Je houdt van ze. Je hebt er veel profijt van. Misschien denk je dat je van ze houdt omdat ze goed functioneren en je veel gemak, schoonheid of vreugde geven. Maar hier is sprake van een gunstige wisselwerking, waarbij je niet kunt zeggen wie of wat hem in gang heeft gezet. Bij andere voorwerpen gaat het precies andersom. Ze werken nooit goed; je kunt ze niet uitstaan, je ergert je eraan en ze reageren navenant. Neem bijvoorbeeld een auto of een apparaat dat je gebruikt, zoals een platenspeler of wat dan ook. Je houdt ervan. Misschien gebruik je het zelfs op de een of andere manier voor je geestelijke groei; als het er op aankomt is dit zogenaamde gebruiksvoorwerp toch nog heel wat meer dan alleen een gebruiksvoorwerp. Je draagt er zorg voor. Je waardering doet het apparaat reageren, ook al bezit het nog zo'n beperkte en nietige bewustzijnskern, maar net genoeg om respons en reactie te geven, een bepaalde indruk te ontvangen en zich daarnaar te vormen. Het energieveld wordt geraakt.

Dus de scheiding van bewustzijn die jullie ervaren is bijzonder aanvechtbaar. Wanneer wij zeggen dat het hele universum doordrongen

is van bewustzijn, dan berust dit inderdaad op waarheid. Afzonderlijke organismen, voorwerpen en entiteiten zijn enkel aan de oppervlakte van elkaar gescheiden. Maar binnenin en onder de oppervlakte bestaat een voortdurende interactie.

Ik ben deze uiteenzetting begonnen met te zeggen, dat er drie stadia van bewustzijn waren en bleef nogal lang stilstaan bij het eerste stadium: bewustzijn maar geen zelfbewustzijn. Tot deze categorie horen dieren, planten, mineralen en onbezielde materie. Ik wilde laten zien, dat er niets bestaat, dat géén bewustzijn bevat. Natuurlijk kun je dit het gemakkelijkst zien bij dieren en planten, en zelfs bij mineralen, die hun eigen groei en veranderingsproces hebben, zij het veel trager dan bij die andere categorieën.

2) Het tweede stadium is zelfbewustzijn.
Dit begint op het menselijk bestaansniveau. Wat houdt zelfbewustzijn nu eigenlijk in? Het betekent: bewust zijn van ‘ik ben’, ‘ik besta’, ‘ik kan denken’, ‘ik kan een beslissing nemen’, ‘mijn beslissingen hebben invloed’, ‘mijn gedachten hebben gevolgen’ ‘mijn gevoelens bereiken anderen’. Dit is globaal gesproken het tweede stadium. In deze fase begint de eigen verantwoordelijkheid. Vanuit het besef, dat je invloed hebt op de wereld om je heen zal verantwoordelijkheidsgevoel ontstaan en je gaat gewicht hechten aan de keuze van je gedachten , houding, daden, reacties, enzovoort. Dank zij die verruimde blik ontdek je in deze bewustzijnsstaat ook veel nieuwe mogelijkheden die in het blinde en meer beperkte bewustzijn niet voorhanden zijn.

In het stadium, dat voorafgaat aan zelfbewustzijn is kiezen niet mogelijk. Daar worden de met de substantie verweven, ingebouwde patronen blindelings gevolgd. In het menselijk stadium is het mogelijk plan en patroon te herscheppen en toenemend gebruik te maken van meer en ruimere mogelijkheden om zich uit te drukken, in overeenstemming met de eigen groei.

Het spreekt natuurlijk vanzelf dat er in de menselijke staat van bewustzijn en zelfbewustzijn heel veel gradaties en variaties mogelijk zijn. Je hebt mensen die zich nog niet bewust zijn van zichzelf, van hun creatieve kracht en van hun mogelijkheden om te veranderen en invloed uit te oefenen. Hun onderscheidingsvermogen is nog beperkt, evenals hun vermogen tot denken en zelfstandig handelen. Wat ik nu vertel zou voor hen nauwelijks meer betekenis hebben dan voor een

dier. Het zou ze niets zeggen. Andere mensen hebben echter al een veel verder ontwikkeld bewustzijn. Ze weten heel goed dat ze de kracht hebben om te scheppen en te beïnvloeden. Ze zijn voor zichzelf verantwoordelijk en je kunt hen aanspreken op hun keuze om op een bepaalde manier te denken. Voor zulke mensen is wat ik hier zeg zinvol, inspirerend en bemoedigend. Natuurlijk zijn er tussen beide uitersten nog vele graden van bewustzijn mogelijk.

Maar toch is zelfs een mens met een minimaal ontwikkeld bewustzijn zich wel bewust van zijn bestaan. Hij weet dat hij behoeften heeft en kan tot op zekere hoogte bedenken hoe hij die behoeften moet bevredigen. Hij weet dat hij iets kan doen. Misschien reiken zijn gezichtskring en zijn invloed niet zo ver als die van een hoger ontwikkelde menselijke persoonlijkheid, maar er is toch een enorm verschil in bewustzijn tussen hem en de hoogste staat van dierlijk bewustzijn. Zo'n dier kan een beginnend vermogen tot denken hebben, maar zelfbewustzijn in de zin zoals ik heb beschreven is volkomen afwezig. De menselijke staat van zelfbewustzijn beweegt zich binnen de zelf gecreëerde dimensie van tijd. Zo ontstaan in de menselijke geest de begrippen verleden, heden en toekomst, maar in de lagere bewustzijnsstadia bestaan die niet.

Zoals op vele gebieden van ontwikkeling, bestaat er overeenkomst tussen het hoogste en het laagste punt van de curve; in dit geval is dat de zijnsstaat. Onbezielde materie, mineralen, planten en dieren leven niet in de tijd. *Hun bestaanstoestand is tijdloo*s, maar ze hebben geen zelfbewustzijn, ze kunnen niet zelf hun richting bepalen, niet op eigen kracht aan iets beginnen. De bewustzijnstoestand van de mens bestaat in de tijd; daarom is het geen staat van zijn maar van *een staat van wording*; maar wel al met het volledig vermogen tot zelfbewustzijn. *Bij het hoogste punt van de curve keren we terug tot de tijdloze zijnsstaat, maar met een hoge graad van bewustzijn*.

3) Het derde stadium is universeel bewustzijn
Deze bewustzijnsstaat is de hoogste van de drie. We zouden het *universeel bewustzijn* kunnen noemen, of kosmisch bewustzijn. Dit gaat verder dan dat van de mens. In dit stadium is alles één, er is geen afgescheidenheid. Alles wordt gekend. Het diepste zelf, het goddelijk zelf wordt gekend; zowel dat van de eigen persoon als dat van andere entiteiten. De wezenlijke waarheid van het zijn wordt gekend. In dat stadium leef je in een zijnsstaat, maar op dit ontwikkelingsniveau is de

zijnsstaat meer dan alleen zelfbewustzijn; het is een universeel bewustzijn geworden. Anders en misschien duidelijker gezegd: *het zelf wordt gekend in al het bestaande*.

Als je mediteert over de diepere betekenis van deze drie stadia, zal veel je duidelijk worden en je gaat veel meer begrijpen over het grotere leven waarvan je deel uitmaakt. De 'onschuldige' zijnsstaat kan enkel in zuiverheid bestaan. Deze zuiverheid tref je aan bij hen wier ogen nog niet geopend zijn, die onbewust leven zonder hun macht te kennen. Of bij degenen die deze staat van onschuld opnieuw bereikt hebben door hard aan zichzelf te werken, die zijn afgedaald en gelijktijdig omhoog zijn gestegen in een proces van zuivering. Op die manier kan kracht zich verenigen met de tijdloze staat van het eeuwige nu.

Zolang je ziel nog niet gezuiverd is, is er een wetmatigheid die je tegen jezelf beschermt omdat je nog niet op de hoogte bent van de natuurlijke, ingeboren kracht van bewustzijn. Zoals jullie allemaal duidelijk kunnen waarnemen op dit pad vermeerdert deze kracht evenredig met je vaardigheid oprecht te zijn ten opzichte van jezelf en anderen. Als je je bewust zou kunnen zijn van je creatieve kracht terwijl je nog geneigd bent tot allerlei slechte dingen, dan zou je heel wat schade en vernieling kunnen aanrichten, in veel heviger mate dan nu het geval is omwille van het zelfactiverende uitgangspunt, waarbij *het negatieve resultaat het geneesmiddel wordt*. Hoe onrechtvaardig iets slechts je ook mag toeschijnen, het wekt die indruk alleen maar omdat je in je beperkte en tijdgebonden staat de verbanden niet kunt leggen. Als je dat wel kon, dan zou je zien dat elk negatief verschijnsel, hoe wreed en onrechtvaardig het ook mag schijnen, een zelf ontwikkelde medicijn is dat tenslotte tot je zuivering en grootste geluk kan leiden.

Kwaad kan en zal niet tot vernietiging voeren - alleen tijdelijk en binnen het kader van wat ik zo-even noemde. Als bewustzijn kon toenemen zonder dat tegelijkertijd ook de werking van de zelf zuiverende factoren toenam, dan zou het kwaad het goddelijke kunnen vernietigen. Als een ingebouwd beschermend mechanisme belemmert negativiteit de waarneming: het maakt blind, doof, duf en gevoelloos. De enige weg uit deze toestand van onwetendheid, beperktheid en machteloosheid, uit dit afgesneden zijn van de alle leven verbindende kern, is het onafgebroken pogen jezelf te kennen, daar waar je nu bent, en niet het kennen van het universum of wat dan ook buiten jezelf. Dat

komt later vanzelf en als het ware als een toegift. Als dat je voornaamste doel is loop je achter een hersenschim aan.

Jezelf leren kennen is een langzaam, stapsgewijs proces. Het vergt nooit iets onmogelijks van je. Het vraagt je enkel iets wat inderdaad te doen is: je bezighouden met wat zich vlak voor je ogen afspeelt; als je het maar wilt zien. Je kunt je beste wil en bedoelingen inzetten om uit te vinden wat je over jezelf behoort te weten, bij elke stap die je zet. Er is in je leven geen enkel moment, vrienden, waarop dit niet mogelijk is. Je kunt er zeker van zijn dat je, als je in disharmonie verkeert, minder gewaar bent dan je zou kunnen zijn. Je bewustzijn vergroten vergt vaak heel wat gegraaf en gezoek. Het maakt dan ook deel uit van je taak in dit leven. Vaak zoek je het antwoord op je huidige disharmonie in de verkeerde richting. Je hebt inderdaad vaak weerstand, omdat je bang bent voor iets dat nog ‘erger’ is dan wat er in feite aan de hand is. Dit zou je ontdekken als je maar de moed en vastberadenheid zou hebben om te allen tijde de hele weg te gaan.

Gevoelens van disharmonie, van angst, van ongelukkig zijn, van depressie en onrust, van vrees en pijn (negatieve, krampachtige pijn) zijn altijd een weerspiegeling van iets dat je onmiddellijk zou kunnen weten, maar wat je verkiest, ja, letterlijk verkiest, niet te weten. Die keus creëert een heel sterk negatief energieveld. Dit pad helpt je deze negatieve velden te ontkrachten door die energie een andere bewustzijnsinhoud te geven. De eerste beslissende stap zou in dit geval zijn het ‘ik wil niet weten’ te transformeren tot ‘ik wil weten’, en dit dan verder doorwerken. Zo kun je op het goede spoor komen.

In de inleidende stadia van deze fase van evolutionaire ontwikkeling moeten de blinde vlekken worden opgeheven zodat je de antwoorden op de vragen over jezelf kunt vinden. Zolang je niet weet wat je kiest, wat je denkt, voelt, nodig hebt, en niet weet waarnaar je verlangt, kun je niet ontwaken in een hogere bewustzijnsstaat. Maar zodra je dit alles weet, heb je een bepaalde hoeveelheid kracht verzameld waarmee je verandering kunt aanbrengen in wat destructief en ongewenst is.

Als je op deze manier voortgaat, zal er een periode aanbreken waarin je jezelf aardig goed kent, maar nog niet altijd realistisch bent in het *volledig waarnemen van de anderen*. Omtrent het optreden van anderen tast je dus in het duister. In je blindheid voor iemands negativiteit, voor de ware aard ervan, raak je maar al te vaak in verlegenheid en

verwarring. Als je maar oprecht doorzet, krijg je tenslotte ook een duidelijker kijk op anderen. Dit zal je rust geven en je tonen hoe je met de situatie om moet gaan. Al doende zul je nieuwe kanten van jezelf ontdekken, en dikwijls zijn die heel positief. Vaak kan alleen een crisissituatie met anderen zulke tevoren onbekende gegevens aan het licht brengen.

In dit opzicht bestaat de eerste fase uit zorgvuldig zelfonderzoek. In de tweede fase (die de eerste vaak gedeeltelijk overlapt) wordt ook het inzicht in anderen groter. De derde fase leidt tot universele kennis die als zodanig de menselijke staat te boven gaat. Zo verloopt de natuurlijke ontwikkeling op Het Pad. Als ik het over kennis heb, vrienden, denk er dan aan dat dit woord meerdere betekenissen heeft. Zo is er kennis op een zuiver technisch niveau. Dergelijke kennis is niet hetzelfde als inzicht, wijsheid of zuivere waarneming; het geeft je geen gevoel van verbazing en ontzag en het vervult je ook niet met vrede en vreugde. Het is droge, losse kennis.

Ik heb het nu over een ander soort kennis, waarbij een vorm van begrip plaats vindt die fragmentarische kennis tot een geheel maakt. Het is een diep en met het gevoel verbonden weten, dat inderdaad vrede en vreugde, geestdrift en ontzag teweegbrengt. Het is een openbaring die alle tweedracht opheft. Op de een of andere manier ga je de dingen anders beleven en nieuwe verbanden zien. Maar dit gebeurt pas veel later op dit pad, vrienden. Aanvankelijk zul je de eerste signalen van deze soort kennis slechts af en toe ervaren. Het wordt veel sterker wanneer je bijvoorbeeld in een positie van helper bent. Hoe meer je groeit en je verruimt, des te meer raak je van dit soort kennis vervuld. En intussen ontwikkelt zich, heel geleidelijk aan, ook het kosmische weten. Het komt omhoog uit iets wat diep in jezelf zit. Het overstijgt het persoonlijke. Het is tijdloos en het doordringt je hele bewustzijn van het altijd aanwezige, altijd voortgaande leven dat jij bent, dat allesomvattend is. Dit vervult je met onbeschrijfelijke vreugde, vrede, zekerheid en een gevoel van dankbaarheid voor alles wat bestaat. Deze vorm van gewaar zijn moet je verdienen, vrienden. Kosmisch bewustzijn is niet iets dat je je als onmiddellijk doel kunt stellen. Het is het laatste stadium van verruimd zelfgewaarzijn dat je op een pad als dit ontwikkelt.

Wat ik in deze lezing verteld heb, is speciaal bestemd om je bewust te maken van de kracht van je gedachten, van de kracht van elke gedachte

die je verkiest te denken en elke houding die je besluit aan te nemen. Je denken creëert ervaringen en antwoorden, en ook naar binnen toe in jezelf is je denken scheppend actief. Daar schept het ofwel een nieuw energieveld of anders zal het een bestaand veld benadrukken, versterken en bevestigen; dat hangt er vanaf of de gedachte of opstelling nieuw is of alleen een herhaling van het oude. Natuurlijk gelden beide mogelijkheden voor zowel positieve als negatieve, constructieve als destructieve energievelden. Wanneer je je werkelijk bewust bent van deze kracht, dan voel je een grotere verantwoordelijkheid en je scheppend vermogen neemt toe. Dan nader je het punt waarop je weet dat het Godsbewustzijn in alles en iedereen aanwezig is. Aan het ego slechts de keus welke kant het op gaat. Ook nu, op dit moment, huist in je denkende geest het vermogen om uitdrukking te geven aan Gods bewustzijn, in welke vorm dan ook. En als je ervaringen negatief zijn, zorg dan dat je erachter komt wat hen heeft gecreëerd en hoe dat komt.

Jullie kunnen allemaal ontdekken dat je bewustzijn werkelijk die kracht heeft. Daarom moet je je ertoe verbinden, nu en steeds weer opnieuw, eerlijk tegenover jezelf te zijn ten aanzien van alles wat zich dagelijks voordoet, zowel van de reacties die in je opkomen als van de ervaringen die je niet begrijpt, die je verwarren of uit je evenwicht brengen. Als je weerstand voelt, geef dat dan toe en weersta de verleiding het te verdoezelen. Doe het dan toch, ondanks je weerstand. Heb vertrouwen in de waarheid. Je zult hoe langer hoe vrijer en gelukkiger worden en jezelf verlossen van de boeien die je nu nog belemmeren te leven in de toestand die je geboorterecht is. Verbind jezelf tot eerlijkheid in elke mogelijke situatie, bij alles wat zich maar kan voordoen.

Met deze boodschap en deze raad, vrienden, zegen ik jullie allen met een diepe liefde. De liefde van het universum voor ieder van jullie.
Wees. Wees in vrede".

Deze lezing werd gegeven via Eva Pierrakos in 1974.
Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force, Phoenicia (N.Y.) onder de titel: 'The Phenomenon of Consciousness'.
Vertaling door Anke van der Meer in1991; herzien in 1999 door A. en M. Mol.
© Stichting Gemeenschap het Pad. Uitgave 2009